

so zas a wołasche: „D Bohu budź dźak! Ty to tola sy! D kał so ja wjeselu! Ale praj jeno, shto sy so woblekła? Sy dźě nětk nimale tał woblecžena kaž ja! Kał sy tola k tej drascže pschischła?“ Genowefa praji: „Bóh luby knjez je mi ju darik!“ A Boloscziwł skafasche wjesele a wołasche: „Ja dźě sym czi prajit, Bóh da tebi nowu czoplischu draštu za zymu. Tu widžisch, luba maczi, zo mějach prawje!“ Wón wobmasowasche tu wołmatu kožu a prajesche: „Kał rjenje kružena wona je, a kał rjana běła! Kunje kaž něžne, běte mrócžalki na nalětnim njebju. Haj, haj, tu je widžecž, zo je njebieski dar.“ Na to dźěschtaj wobaj do próznjeńcy, a Boloscziwł pschinjese jej banjowy nopach mloka, a syczinowy korbił płodow, a Genowefa dhyrbjesche jomu wobschěrnje powjedacž, kał je k tej wołmjaney drascže pschischła.

Kruta zyma zaja nětko Genowefu a Boloscziwka zasty do próznjeńcy. Jenož na wosebje rjanych zymskich dnach pschekhodžowaschtaj so trochu w dolinje. „Hlej, luby syno! prajesche Genowefa potom, tež w zymje wohladamy pscheczelnoscž Božu. Kał je nětk wschitko tał jasne, czyste a běte! Wschě shtomy a kerki su połne blyschczatoho mrózu, kaž bychy wschitke w połnym kćenju stałe. Hlej, kał je sněh tudy, hdžež słonco na njón swēczi, ze spodziwnymi, czerwjenje a módrje a zelenje so blyskotachy schkricžkami posypany! Hacžrunje su wschitke lisčowe shtomy wotliscžene, wostaji Bóh tola zelenym jědlam jich johlinu, zo by lěsna zwěrina pod nimi wucžek namała. Schescherate jatorcy maja tež w zymje czerstwe, módre jahody, zo bychy lěsne ptacžki swoju chrobu namała. Nasche